

РЕШЕНИЕ

№ 2573

гр. София, 19.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **13888** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ във връзка с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по повод на жалба вх. № 37230 от 06.12.2019г. по описа на Административен съд - София град от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение за прекратяване на административен договор с рег. № BG05M9OP001-2.010-708/4 от 22.11.2019г., издадено от заместник министъра на МТСП и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси". С жалбата се моли съда да отмени оспореното решение като издадено при съществено нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и неспазване на установената форма – липса на мотиви и необоснованост. Излагат се доводи, че на 30.09.2019г. в законоустановения срок съгласно т.3.49 от Административен договор № BG05M9OP001-2.010-708-C01 от 19.06.2018г. жалбоподателят е изпратил съобщение за удължаване на срока от 16 месеца на 28 месец, като на 08.10.2019г. е получено съобщение с отказ за сключване на допълнително споразумение за удължаване на срока на административния договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. Допълнително се излагат доводи, че обжалваният акт е издаден при съществени нарушения на разпордбите на чл.3.56.1, буква „а“ от административния договор. Сочи също така и друг съществен покор на обжалвания акт, а именно, че е немотивиран и необоснован.

В депозираните писмени бележки, ищецът поддържа исковата молба, като излага подробни съображения, че обжалваният акт е постановен и при допуснати нарушения на императивно установените изисквания за форма и съдържание на акта, регламентирани в чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Твърди се, че изцяло липса изискуемия се конекситет между посоченото правно основание за издаването на решение, мотивната част на акта и разпоредените правни последици за прекратяване на административния договор.

Ответникът в отговора си сочи, че жалбата е нередовна, тъй като не е представен документ за внесена такса за разглеждане на делото. Твърди, че жалбата е неоснователна и недоказана, доколкото твърденията на жалбоподателят за нищожност на оспорения акт, не отговарят на обективната истина и не са подкрепени от представените доказателства. Твърди, че в оспореното решение изрично е посочено, че при извършени проверки на място при бенефициента, е констатирано, че проекта не се изпълнява в съответствие със заложените от самия жалбоподател дейности, свържани с функционирането на социално предприятие. Твърди, че в жалбата са неведени единствено твърдения на жалбоподателя за неправилност на констатациите, без никакви представени от него доказателства, обосноваващи тези твърдения. Излага съображения, че в чл.4, ал.3 от ЗУСЕСИФ изрично е отразено, че безвъзмездната финансова помощ не може да има за цел или резултат реализирането на печалба. В тази връзка правото на бенефициента по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ е не да получи безвъзмезден финансов ресурс, за да развива дейността си, а е свързана с възможността, да участва в постигането на публичната цел, за която е обявена съответната схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ.

В депозираните чрез процесуален представител писмени бележки ответникът излага подробни съображения за недопустимост, респ. неоснователност на исковата молба. Соочи се, че твърденията на жалбоподателят за нищожност на оспорения акт, не отговарят на обективната истина и не е подкрепено от представените доказателства. Излагат се съображения, че в случая безспорно е установено, че бенефициента след получаване на авансовото плащане по договора е бездействал и неоснователно не е изпълнил дейностите по проекта и е продължил да го прави, като не е представил каквито и да е данни и документи за действителното съществуване/функциониране на социалното предприятие, така и за изпълнението на задълженията за визуализация и устойчивост на проектните дейности.

В хода на съдебно производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от управителката М. Р., която поддържа жалбата, предлага да се уважи, претендира сторените съдебно - деловодни разноски. Ответникът - заместник - министър на МТСП и ръководител на Управляващия орган на оперативна програма "Развитие на човешките ресурси 2014 - 2020 г.", редовно призован, се представлява от юр. А., която оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна: От данните по делото се установява, че [фирма] е бенефициент по договор за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси", сключен между дружеството и Министерство на труда и социалната политика, чрез Главна дирекция "Европейски фондове, международни програми и проекти", за изпълнение на проект № BG05M9OP001 - 2.010 "Развитие на социалното

предприемачество". В договора изрично е предвидено, че предоставените средства са в размер на 198 213, 12 лв., представляващи БФП и 0 лева собствен принос.

На основание чл.37, ал.3 от ЗУСЕСИФ между страните е сключен административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /ДФП/ по оперативна програма Развитие на човешките ресурси /ОПРЧР/ 2014-2020. Срокът за изпълнение на договора е 16 месеца, считано от 01.07.2018г. съгл. т.2.3. Съгласно т.3.45 от договора изменения в него се правят по взаимно съгласие. Съгл. т.3.46 когато промяната в бюджета или описанието на дейностите /в т.ч. промяна на план графика на дейностите/ не засяга основната цел на проекта и няма да попречи за постигане на планираните резултати, бенефициентът има право да приложи изменението, за което задължително уведомява УО. В тези случаи не се сключва анекс.

В т. 3.49 срокът за изпълнение на дейностите отново препраща към т.2.3, като е посочено, че бенефициентът е длъжен да уведоми незабавно УО за възникването на обстоятелства, които могат да възпрепятстват или забавят изпълнението на договора. Б. може да поиска удължаване срока за изпълнение на договора не по-късно от 1 месец преди изтичането му, при условие, че срокът не излиза извън рамките за изпълнение на операцията по оперативната програма и в съответствие с предвиденото в чл. 3.45, 3.46 и 3.47 от договора. Искането трябва да бъде придружено от всички, обосноваващи го доказателства, необходими за вземане на решение за изменение на договора. В т. 3.46 е уговорено, че УО може да не приеме направената промяна, ако не е добре обоснована необходимостта от извършването ѝ.

На 31.10.2019г. УО е извършил проверка „на място“ на адреса на социалното предприятие, представен от бенефициента в ИСУН 2020 и с кореспонденция № BG05M9OP001-2.010-0708-C01-M007/30.09.2019г. По време на проверката на адреса на социалното предприятие не са намерени лица, персонал на социалното предприятие и/или екип на проекта. Липсвала е визуализация и каквато и да е индикация за наличието на социално предприятие. Екипът на УО на ОПРЧР е провел телефонен разговор с управителя на фирмата, който е заявил, че на адреса няма никой и хората вече са освободени.

Бенефициента е подал искане за удължаване на срока от 16 месеца на 28 месеца във връзка с приключване на дейността.

УО на ОПРЧР е постановил отказ за сключване на допълнително споразумение за удължаване на срока на административния договор, тъй като в искането си бенефициента не посочва мотиви и обстоятелството, довели до забавянето и необходимостта от удължаване на договора.

За да издаде оспореното решение за прекратяване на административен договор от 22.11.2019г. административният орган е посочил, че от началната дата за изпълнение на дейности по договора – 01.07.2018г. до момента на искането за изменение в ИСУН 2020 няма никакви активности, които да индикират изпълнението на дейности по проекта. В тази връзка, съгласно изискванията заложи в ръководството, УО не може да добие увереност за действителното създаване и функциониране на социалното предприятие, предвидено в договора. Това препяжда упражняването на контрол от страна на УО, респективно законосъобразното разходване на средства от ЕСИФ, съгласно изричната разпоредба на чл.9, ал.1 и ал.5 от ЗУСЕСИФ.

От правна страна съдът намира следното: Административният акт е издаден от компетентен орган съгл. чл.9, ал.5 от ЗУСЕСИФ вр. чл.29, ал.1 от УП на МТСП и с оглед предоставените заповеди за компетентност, като при издаването му не са

допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл.39, ал.1 и ал.2 от ЗУСЕСИФ административният договор може да бъде изменян и/или допълван по инициатива на управляващия орган или по искане на бенефициента, когато това се основава на свързани с процедурата промени в правото на Европейския съюз и/или българското законодателство, в политиката на европейско и/или национално ниво, произтичаща от стратегически документ, или в съответната програма. Одобреният с административния договор проект може да бъде изменян и/или допълван по мотивирано искане на бенефициента и извън случаите по ал.1. Промяната не може да води до нарушаване на принципите по чл.29, ал.1.

В случая, налице е хипотезата на чл.39, ал.2 от ЗУСЕСИФ, тъй като е направено искане за изменение от бенефициента, което не попада в приложното поле на чл.39, ал.1 от ЗУСЕСИФ – не са налице изменения в правото на ЕС и пр. Не е налице и нарушение на принципите на чл.29, ал.1 от ЗУСЕСИФ, за което между страните няма спор. Искането е обосновано с невъзможност за приключване на Дейност 1: Подрепя за осигуряване на заетост за период до 12 месеца на 12 лица на длъжност „Социален асистент“, Дейност 2: Предоставяне на професионално обучение за придобиване на втора квалификационна степен по професията „Социален асистент“ на 12 лица, за които е осигурена заетост и Дейност 3: Предоставяне на обучение по ключови компетентности, съгласно Европейската квалификационна рамка на 12 лица, за които е осигурена заетост.

Настоящият състав намира атакуваният административен акт за законосъобразен като постановен в съответствие с чл.39, ал.2 от ЗУСЕСИФ и договореностите в ДБФП, цитирани във фактическата част на настоящото решение. Същият е мотивиран, като е налице съответствие между правната квалификация и посочените фактически основания за отказ. Последните се споделят изцяло от съда.

Направеното от [фирма] искане за удължаване срока на изпълнение на дейностите по договора попада в приложното поле на т.3.49 от договора, като УО е упражнил своите правомощия по т.3.46 и не е приел исканата промяна именно по съображения, че не е обоснована необходимостта от извършването ѝ. Това е така, доколкото искането не е придружено с документи, доказващи необходимостта от удължаване на срока. Удължаване, обаче, правилно не е допуснато, предвид липсата на обосноваващи го доказателства, необходими за вземане на решение за изменение на договора съгл. т.3.49, изр. последно от ДБФП. Такива доказателства не са ангажирани и в хода на съдебното производство. Липсва и уведомление до УО съгл. т.3.49, че са налице обстоятелства, които могат да забавят изпълнението на договора. Същото макар да не е предпоставка за подаване на искане за удължаване на срока, би било индиция, че са налице обстоятелствата, които се твърдят в искането.

Административният орган има право, но не и задължение да приеме исканото удължаване на срока. И доколкото искането се явява необосновано съобразно изискването на т.3.49 от договора, като същото съдържа единствено изгодни за молителя твърдения, които не са доказани, то и за УО остава единствена възможност да го отхвърли.

В цитираният в решението, като правно основание, чл.3.18. от административния договор, бенефициентът е длъжен да спазва „Ръководство за бенефициенти за изпълнение на договори по процедура BG05M9OP001-2.010 – „Развитие на социално предприемачество“. В тази връзка, съгласно изискванията заложиени в ръководството, УО не може да добие увереност за действителното създаване и функциониране на

социалното предприятие, предвидено в договора. Това препяжда упражняването на контрол от страна на УО, респективно законосъобразното разходване на средства от ЕСИФ, съгласно изричната разпоредба на чл.9, ал.1 и ал.5 от ЗУСЕСИФ.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за нищожност на обжалваното решение.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на процеса и претенцията на процесуалния представител на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същата за основателна и следва да му се присъди такава в размер на 150,00 лева за явяване в едно съдебно заседание и депозиране на писмено становище по делото.

Водим от горното, Административен съд - София град, Трето отделение, 46 - ти състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение за прекратяване на административен договор с рег. № ВГ05М9ОР001-2.010-70/4 от 22.11.2019г., издадено от заместник министъра на МТСП и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси".

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Министерство на труда и социалната политика юрисконсултско възнаграждение в размер на 150, 00 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено

СЪДИЯ: